

Пан Коцький
Українська народна казка

В одного чоловіка був кіт старий, що вже не здужав і мишей ловити.

От хазяїн його взяв та й вивіз у ліс, думає: «Нашо він мені здався, тільки дурно буду годувати, – нехай в лісі ходять».

Покинув його, а сам поїхав.

Коли це приходить до кота лисичка та й питає його:

– Що ти таке?

А він каже:

– Я – пан Коцький.

Лисичка каже:

– Будь ти мені за чоловіка, а я тобі за жінку буду.

Він і згодився.

Веде його лисичка до своєї хати – та так уже йому годить: уловить де курочку, то сама не їсть, а йому принесе.

От якось зайчик побачив лисичку та й каже їй:

– Лисичко-сестричко, прийду я до тебе на досвітки.

А вона йому:

– Є у мене тепер пан Коцький, то він тебе розірве!

Заєць розказав за пана Коцького вовкові, ведмедеві, дикому кабанові.

Зійшлися вони до купи, стали думати: як би побачити пана Коцького, – та й кажуть:

– А зготуємо обід!

І взялись міркувати, кому по що йти. Вовк каже:

– Я піду по м'ясо, щоб було що в борщ.

Дикий кабан каже:

– А я піду по буряки та картоплю.

Ведмідь:

– А я меду принесу на закуску.

Заєць:

– А я капусти.

От роздобули всього, почали обід варити.

Як зварили, стали радитись: кому йти кликати на обід пана Коцького.

Ведмідь каже:

– Я не підбіжу, як доведеться тікати.

Кабан:

– А я теж неповороткий.

Вовк:

– Я старий уже і трохи недобачаю.

Тільки зайчикові й приходитьсь.

Побіг заєць до лисиччиної нори; коли це лисичка вибігає, дивиться, що зайчик стоїть на двох лапках біля хати, та й питає його:

– А чого ти прийшов?

– Просили вовк, ведмідь, дикий кабан і я прошу, щоб ти прийшла зі своїм паном Коцьким до нас на обід!

А вона йому:

– Я з ним прийду, але ви поховайтесь, бо він вас розірве.

Прибігає зайчик назад та й хвалиться:

– Ховайтесь, казала лисичка, бо він як прийде, то розірве нас!

Вони й почали ховатися: ведмідь лізе на дерево,

вовк зарився у стогу,

кабан ховається під стіл,

а зайчик лізе в кущ.

Коли це веде лисичка свого пана Коцького.

Доводить до стола, він побачив, що на столі м'яса багато, та й каже:

– Ма-у!.. Ма-у!.. Ма-у!..

А ті думають: «От, вражого батька син, ще йому мало! Це він і нас поїсть!»

Зліз пан Коцький на стіл і почав їсти, аж за вухами лящить. А як наївся, то так і простягсь за столі.

А кабан лежав під столом, та якось комар і вкусив за хвіст, а він так хвостом і крутнув; кіт же думав, що то миша, та туди, та кабана за хвіст!

Кабан як схопиться, та навітки!

Пан Коцький злякався кабана, скочив на дерево та й подерся туди, де ведмідь сидів.

Ведмідь як побачив, що кіт лізе до нього, почав вище лізти по дереву, та до такого доліз, що й дерево не здержало,

– так він додолу впав – гуп! – просто на вовка, мало не роздавив сердешного.

Як схопляться вони, як дременуть, то тільки видко; а заєць і собі за ними

– забіг не знає куди... А потім посходились та й кажуть:

– От, який малий, а тільки-тільки нас усіх не поїв!